

Signija Silauniece

**

ārā līst
melnajā asfalta spogulī
pilieni krīt klusi un maigi
laiks ir miris
miegains miers
tauriņu nākotne garšo pēc saules

**

bizmāres pielīp logu tīrītājiem
un mirst
mākoņu samtains baldahīns
gaistoši irst

mazrunīgi ļaudis, kas neskatās acīs
raibi lietussargi, kas garām skrien
ar pelēku zamšādu izklāta grīda
uz kuriem pūlis cilvēkus mīda

viņi stāvēja krustojumā

mājas bija no koka
krāsa lobījās nost
sterilās pilsētas putekļainajās ielās
viņi pārstāja būt

**

laiks trīc
uz asfalta krīt
sekundes, minūtes,
zefīri balti

dienās tu neskaiti laiku
bet pusi no nakts
tu skrien gar jūru
un stundas meklē starp oļiem

bet, rītam nākot,
savu rokas pulksteni
apber ar smiltīm,
un klausies kā delfīni raud...

**

jauns rīts nes jaunas avīzes
pie sienām pienaglotas dvēseles
lejkannas aukstu ūdeni lej
virsū neīstai pasaulei
zvaigznes aizmieg
mākoņi mostas
mazā meitene virina skropstas

Viktorija Petuhovska

Sajūtas lielpilsētā

No noguruma tev acis krīt ciet,
Bet cilvēki turpina iet.
Trolejbuss pietur pie stūra
Un karstumā svilst katra daļiņa mūra.
Te cerību tonnas klīst,
Taču puķes no pelēkā gaisa vīst.
Šeit jebkurš un neviens pasauli skauj,
Bet tikmēr aiz loga sirēna mauj.
Te brīvie un piespiestie staigā,
Kas dažkārt aiz pārbīja klaigā.
Un dzīve tevī kā no skatuves nāk,
Jo tā visu, katru brīdi māc.
Neviens nespēj mierīgs būt,
Ja zina – kaut kur otrs jūt.
Bet sejas no bezspēka vājas,
Un dažiem varbūt sāp kājas,
Taču dzīve turpina tev pretī iet,
Kamēr nesapratīsi, ka tu jau to ciet...

Laima Dimpēna

**

Svece nodziest,
bet ne sāpes.
Tās kā svece
dedzina.

Ja varētu
laiku pagriezt
uz priekšu...
Nē, atpakaļ gan.
Savādāk būtu!
Labāk? Varbūt.

Viss šķiet balts -
bet tas tik
pašapmāns.
Kāpēc tā?
Lai vieglāk.
Bet tā nav.
Patiesībā -
nav nekā.

Jolanta Balode, Rankas vakara maiņu v-sk.,12.kl.

**

Pastāsti man stāstu par košām lapām,
par tām, kas zem kājām un kailiem kokiem.
Par peļķēm un gumijas zābakiem,
par mazām svētdienas laimītēm,
par skumjām un gājputniem.
Rīt, izkāpjot no gultas ar kreiso kāju,
bļodiņu ar siltu pienu izlikšu lievenī.
Un kas par to, ka man nav kaķēna
vai pagalmā ezīšu ģimenes!
Man ir kāds, kurš naktīs stāsta par rudeni,
tā viegli un vienkārši. Gaiši un sapņaini.
Tā, ka es atkal aizmirstos basām kājām
uz lieveņa, pie bļodiņas silta piena, gaidot lapkriti.

**

Tā lēni un cēli, caur kaktusu birzīm
nāk rīts un stājas pie manām durvīm.
Vēl ne! Vēl negribu celties un iet.
Mans sapnis līdz galam lai nosapņots tiek.
Vēl drusciņ virs mākoņiem palidot,
vēl mazliet ar eņģeļiem palīksmot.
Vēl gribu matos dancināt vēju
un pieneņu pļavās brist tālu, cik spēju,
Ak, manas domas... Lai klejo, cik tīk,
Līdz skrāpēs pie loga negantnieks rīts.

**

Šorīt atkal migla tik bieza, ka mana
sirdsapziņa apmaldījās,
bet prāts klejo mušmiru laukos
kopš vakardienas.

Naktī es ņemšu lāpstu un iešu
tur dārzā, un aprakšu desmito tiesu.
Tējkarote prieka, naža gals riebuma un
šķipsniņa ticības -
ja vēlies, sauc to par ieguldījumu rītdienā.

Matus mērcēšu pienā un dzeršu lietus ūdeni.
Drīz bruģēšu taku līdz avotam,
Kur katru vakaru mazgāšu kājas.
Tad bridīšu līdz pat apvārsnim,
līdz apziņas robežām, baisām un tālām.

Mājās mani gaidīs auksta tēja,
mājās mani gaidīsi tu.
Un, kad noziedēs latvāņi, es būšu
atpakaļ, lai dzīvotu.

Inga Kruglova

**

tu lūdzi man nedaudz ūdens
ne to, kas pilot no krāna
neļāva tev ne acu aizvērt
ne to, kas ož pēc rūsas
ne to, kas nests no lielveikala plaukta
tu lūdzi man nedaudz ūdens
no mežmalas strauta
kura ik rudeni mērcējam rokas
zagdami sakritušas lazdu lapas
mēs lūdzam viens otram-
nezagt par daudz,
lai strauts pārstatu raudat
lūdzam viens otram-
neaizmirst,
neaizmirst zagt lapas
nākošruden

**

rudens smējās pat tevi
vējš garām skrienot man
ausīs čukstēja, ka
tavas kājas nevienu
lietus pielieto peļķi
neesot izbrīdušas
garāmejojot tavas drūmās sienas
klusi kļiedza,
ka tu slēpjoties no lietus,
un tev esot lietussargs

ak! kā rudens smējās par tevi!

un sarkana kļavlapa ar
neciešami skaļo balsi
klačojās,
ka tavas acis neesot
apbrīnojušas nevienu
vēja norauto un salnas nokrāsoto
lapu

rudens smējās par tevi

Annija Kurpniece, Gulbenes ģimnāzija

Tur un nekur

Tur, kur sastopas
vēdzirnavas ar vēju.
Tur, kur bite san pļavas vidū.
Tur, kur eņģeļi no sausiem zariem
arfas vij..
Tur, jā, tur
ES tevī iemīlējos!

Es neredzēju tavu naudu,
Nemanīju tavus draugus,
Nesaklausīju, ko teici man.

Es sarunāju ar vēju un
un akli tevī iemīlējos.
No pirmā acu skata,
smaida, glāsta
jau biju tava.

Nu mīlu tevi. Un par to
es pateicos vējam,
kas jāva man akli iemīlēties.
Paldies.

Manu eņģel'

Tu esi mans dvēseles draugs,
tu - mans draugs.
Tu esi kā eņģelis,
kas sūtīts mani glābt.

Tu manā zemē Baltajā
sēdi mākoņu tronī augstā,
bet es te, lejā uz mākoņa,
kā mācēdama lūdzos tevi -
tavu uzticību un ticību man...
Tu manā pasaulē Baltajā
esi eņģelis baltā mētēlī,
es - tik tavs māceklis,
baltās ziedu pastalās...
Esmu sabojājusi savu nākotni,
nu cenšos to labot, -
es - tikai māceklis...

Mans draugs, rādi man ceļu!
Gribu, tāpat kā tu,
par eņģeli ar baltiem spārniem tapt...

**

Visa dzīve – haoss.
Te tu smaidi
un draugu gaidi,
te tu raudi
un atkal dej.
Katra kāja uz savu pusi.
Un pulss jau tik kluss...
Un nezini, ko dari.
Tu nezini, kur tava īstā vieta,
un nezini, kāpēc smeji.
Kur tava māja.
un kāpēc tavam draugam jau cita -
un kur tu esi,
un ko tu dari...
Visi uz tevi skatās acīm lielām.
Nu jau pat draugs sāk kliegt.
Un tu bēdz -
ķer pāris rindas,
un rij nost.
Un adatu vienā un...
Viss.

Monta Gāgane, Gulbenes ģimnāzija

**

Es vēlos sev spārnus kā taurenim.
Košus kā ķirsis, kas apkārt kaulenim.
Es vēlos būt apspārnota un lidot,
Skriet līdzī vējam un apbrīnot,
Just kā knišļi sitās pierē
un ļaut mākoņiem lietoslāses briedēt.
Vai es tad varēšu piedurt pirkstu pie mēness?
Vai es iekļaušos tur, kur ir debess?
Es tad varētu nopurināt lejā zvaigznes
Un ļaut, lai tās atpakaļ mani aiznes.

**

Es esmu smilšu kastē,
ieķērusies kaķa astē,
kurš arī ir smilšu kastē.
Man ir oranžs spainītis un lāpsta
un trakais kaķis, kas mākoņus grābsta.
Es ceļu pilis, kur dzīvo princeses,
un ēdu kaimiņu dārza zemenes.
Debesis zilās un smiltis ir siltas.
Sajūta tāda, ka spēlējos miltos.
Un tur es jūtos tik labi!
Ar lāpstu, kaķi un spaini ar krabi!

Savādāk

Ja es būtu cita,
vai būtu labāka?
Vai tad saule spīdētu spožāk?
Tā savādāk?
Zāle kā cāļi šķiltos no zemes?
Un skumjas nonāvētu
gaisma no mēness?
Būtu savādāk.

Vai tagad man raudāt,
smieties vai klusēt?
Sirdī sadzītās naglas
drīz sāks rūsēt.

Tas tikai tāpēc, ka viss
nenotiek savādāk.
Dzīve šķiet drūmāka,
nekā aizvakar.

Ja manis nebūtu.
Vai justu savādāk?

Diāna Tepere, Gulbīša vidusskola

**

Aizverot acis - iemigu,
Iemiegot - redzēju sapni,
Sapnī - tevi,
Tevī - skaistu smaidu,
Skaistajā smaidā - laimi,
Laimē - mūs abus,
Mūsos - prieku,
Priekā - pamodos,
lai labais nebeidzas.

Inga Nikolajeva, Lizuma vidusskola

**

Piesēžos pie kārtējās baltās lapas...
Ne jau apzināti es rakstu,-
Vārdi paši no sevis nāk,
Ar manām domām rotaļāties sāk.
Bet, ko gan es varu darīt,
Un ko drīkstu no tevis prasīt?

Pirmo reiz satiku, - neievēroju,
Otro reiz - skatienu nenovērsu,
Trešo reiz - pamatīgi ieķēros,
Līdz sirds dziļumiem pieķēros!

Nu, redzot tevi, ne par ko citu domāt nespēju,
Ne par to, kas notiks, ne to, kas iejauksies.
Esi tikai tu. Un lūpas manas nespēj izdvest ne skaņas,
Jo tādas nu ir sajūtas manas.

Eva Šmukiņa

**

Pietiek viena soļa,
viena vārda,
lai spētu aizmirst.
Pietiek vienas domas,
viena čuksta,
lai spētu aizmirst.
Bet kāpēc ir jāaizmirst?
Jo pietiek viena teikuma,
lai atcerētos...

Aļīne Līcīte, Jaungulbenes arodvidusskola

Rudens

Rudens.

Tik krāsainas lapas

un vārdi lido pa vējam.

Uz kādām lūpām sīka asins lāse -

tā neizzūs,

tā neizplēnēs.

Ikdienā ejam un nepamanām,

ka ceļā mums tik daudz ir

samīdītu lapu,

neizteiktu vārdu

un siržu salauztu.

Ir atkal atnācis rudens.

Krāsaina nostalgia.

Tik vienu lūdzu tam:

Paņem manas skumjas

un iegriez lapu virpulī.

Lai pazūd!

Lai neatgriežas!

Evita Jermacāne, Jaungulbenes arodvidusskola

Neteikšu neko!

Es tev neteikšu neko!
Lēni paiešu garām,
nepieskaroties tavam
vēsajam skatienam.
Aizmirst... Aizbēgt!

Vai var atgriezt to, kas sen jau miris?
Vien aukstas sirdis, atmiņas.
Neteikšu neko...
Manas asaras tev visu izteiks
vārdu vietā.
Kā sveces liesma izdziest
tas, ko glabājam.

Klodziens starp klusuma notīm –
es klusēšu!
Es sargāšu to, kas palicis pāri -
tukšumu sirdī, sāpes dvēselē.

Ilva Laiviniece, Jaungulbenes arodvidusskola

Riekšavās

Tev riekšavās dega
nerātņu guntiņu spiets,
atmiņu pali un vējā laistie
sapņu putni.

Tev riekšavās dega
pēdējie čuksti –
kā uguns, kas nodziest
svecei izdegot.

Tev acīs mirdzēja
sāpju rasa, un lūpās
dega pēdējie
atvadu vārdi.

Tev dvēselē vētru
nomainīja klusums –
nejūtīgs un degošs,
kam visa par daudz.

Tik daudz

Tik daudz labu vārdu,
ko pasacīt var tik klusi.
Tik daudz siltu atmiņu,
kas rudenim cauri
lej savu gaismu
pār pasauli manu.

Varavīksnē ierakstīt
katru acu skatienu,
katru siltu smaidu.
Atcerēties katru lapu,
kas sveicienus tavā ceļā
no gadu tālēm māj.

No rudens dienas
vēju virpulī kā miegā
celt savu pili –
no atmiņu drumstalām,
kad lapas ātri
vējiem līdz krīt.

Ramona Kuzmina, Rankas arodvidusskola

**

Šodiena bija grūta diena
Pavadīta vienatnē
Es un manas domas -
Es un liels Nekas...

Mani sapņi iegrožoti.
Es saucu pēc kaut kā,
Bet nezinu kādēļ to daru.

Manas jūtas apspiestas.
Tās laužas uz āru
Jūtu sevī spriedzi-
Līmenis ceļas!

Man nav nekā.
Tikai manas domas,
Iegrožotie sapņi
Un apspiestās jūtas.

Marina Timofejeva, Rankas arodvidusskola

**

Ārā tik pelēka diena.
Kas tā par dienu?
Kāpēc šī ir
tik pelēka diena?
Laikam jau tikai tā liekas,
jo nejūtos labā omā.
Tas jau kā vienmēr -
kad man slikta oma,
tad vienmēr šķiet pelēka diena.

Natālija Štuļberga, Rankas arodvidusskola

Es redzu tevi visur...

Visur, kur dodos,
Man liekas, ka tu esi tuvumā.
Pat putna dziesmā, man šķiet,
Tu man kaut ko vēlies pasacīt.
Košs zars palokās, -
Varbūt tu man roku sniedz?
Es pieveru acis.
Vējš uzvirno.
Drēgns vēsums
Skar manu seju.
To zinu un jūtu.
Tūlīt atvēršu acis.
Un tie būs bijuši
Sapņi...